

Arrest

nr. 59 064 van 31 maart 2011

in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Bammat-yurt, Republiek Dagestan, Russische Federatie.

In 1996 tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog kwam uw oudste zoon Isa om het leven. Er werd gezegd dat hij een rebel was. Hij zou omgekomen zijn bij een schietpartij, maar u wist niet of dit waar was.

In 1998 werd uw echtgenoot, N.A.(...) (O.V. 6.466.930), gearresteerd door de ordediensten en ondervraagd over de activiteiten van Isa.

Daarom vertrokken jullie samen met jullie drie andere zonen in 2000 naar Moskou. Omdat de ordediensten daar echter regelmatig controleacties uitvoerden, gebruikten uw echtgenoot en u valse interne paspoorten.

Uw tweede zoon A.(...) keerde eind 2001 terug naar Bammat-yurt. Sindsdien heb u niets meer van hem vernomen. U hebt later gehoord dat hij ook deelgenomen zou hebben aan rebellenacties.

Uw twee jongste zonen, N.C.(...) (O.V. 5.757.242) en N.I.(...) (O.V. 5.757.245), hadden in Moskou problemen. Zo mochten ze niet naar school gaan, omdat ze Tsjetsjenen waren. U was ook bang dat ze tijdens controleacties door de ordediensten gearresteerd zouden worden.

Daarom vond u het beter dat uw zonen het land zouden verlaten.

In 2005 vertrokken ze naar België waar ze asiel aanvroegen.

Uw zoon C.(...) keerde in december 2007 echter terug naar Moskou. Hij verbleef ongeveer een maand bij u. Daarna vertrok hij naar Bammat-yurt. Enige tijd later kwam hij u opzoeken in Moskou. U merkte dat hij pijn aan zijn been had, maar hij wilde u hierover niets vertellen.

De volgende dag reeds vertrok hij opnieuw naar Dagestan.

In februari 2008 ging uw echtgenoot naar Bammat-yurt voor de begrafenis van een tante. Hij werd er echter gearresteerd door de ordediensten en gedurende ongeveer een week vastgehouden. Uw echtgenoot werd ondervraagd over de activiteiten van jullie zonen A.(...) en C.(...). Na zijn vrijlating belde hij u op. Hij zei u enkel dat C.(...) daar niet kon blijven. U stuurde vervolgens geld op naar C.(...) zodat hij kon vertrekken.

In februari of maart 2008 belde uw zoon Ilias u op vanuit België om u te zeggen dat C.(...) bij hem was.

Uw echtgenoot werd ernstig ziek en in augustus 2009 vertrok hij naar België om zijn zonen terug te zien.

In november 2009 overleed uw echtgenoot in België. Uw zonen zorgden ervoor dat zijn lichaam gerepatriëerd werd naar Moskou.

U vertrok naar Bammat-yurt om uw echtgenoot daar te begraven. Tijdens uw verblijf bij uw moeder voerden leden van ordediensten verschillende keren huiszoekingen uit. Ze waren op zoek naar uw zonen, omdat ze dachten dat ze voor de begrafenis van hun vader wel naar huis zouden komen.

U vernam van uw moeder dat C.(...) tijdens gevechten gewond was geraakt aan zijn been. U kon echter niet geloven dat hij betrokken was bij rebellenacties.

Na de begrafenis van uw echtgenoot bent u met een medewerkster van de mensenrechtenorganisatie Memorial gaan praten over de problemen van uw zoon C.(...). Ze vertelde u dat ze hiervan op de hoogte was en dat C.(...) reeds contact met haar had opgenomen.

U besloot om ook naar België te komen.

In juli 2010 vertrok u met de trein naar Kiev, Oekraïne. Vandaaruit bent u met de wagen naar België gereden.

U kwam in België aan op 26 juli 2010 en vroeg op 28 juli 2010 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw intern paspoort voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw zoon, N.C.(...) (O.V. 5.757.242).

In het kader van zijn vierde asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw zoon werd als volgt gemotiveerd:

[...]

Het door u voorgelegde document, met name uw intern paspoort, is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan bovenstaande argumentatie, aangezien het louter persoonlijke identiteitsgegevens bevat die hier niet in twijfel getrokken worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. *Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar zoon, C.N. Zij roept geen eigen motieven in.*

2.2. *De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 59 063 van 31 maart 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van C.N verworpen.*

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Daar waar verzoeker voorhoudt dat de commissaris-generaal zijn nieuwe asielaanvraag niet grondig onderzocht heeft in het kader van Het verdrag van Genève en zijn weigeringsbeslissing voornamelijk gebaseerd heeft op wat in het kader van zijn tweede asielprocedure is beslist, stelt de Raad vast dat deze opmerking onterecht is.

Inderdaad wordt in de -aanvang van de- motivering van de bestreden beslissing op gewezen dat gezien verzoeker zich in zijn vierde en huidige asielaanvraag, volledig baseert op de problemen zoals uiteengezet in het kader van zijn tweede asielaanvraag waarin door de commissaris-generaal een weigeringsbeslissing genomen werd wegens het niet overeenstemmen van verzoekers verklaringen met de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en bovendien deze verklaringen inconsistent bleken, deze vaststellingen reeds de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnen.

Doch de commissaris-generaal houdt het hier, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te suggereren, geenszins bij. Zo valt er verder -in de 4 bladzijden lange motivering sub 1.2. van de bestreden beslissing- te lezen dat verzoekers geloofwaardigheid verder ernstig wordt ondermijnd door de

vaststelling van het bestaan van tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen -die hij tijdens zijn tweede én vierde asielaanvragen heeft afgelegd- én tussen zijn verklaringen en de verklaringen afgelegd door zijn moeder S.Y.(...) met betrekking tot verschillende kernelementen van het relaas.

De commissaris-generaal stelde ook vast dat verzoeker er niet in geslaagd is enig begin van bewijs bij te brengen omtrent de door hem aangehaalde feiten. De motieven op grond waarvan de commissaris-generaal tot deze bevindingen komt, staan duidelijk en afdoende in de bestreden beslissing vermeld.

Verzoeker kan dus geenszins voorhouden dat de commissaris-generaal zijn huidige asielaanvraag niet grondig onderzocht heeft.

Verweerder merkt overigens terecht op dat wanneer een eerdere asielaanvraag ongeloofwaardig wordt bevonden en de volgende asielaanvraag op precies dezelfde feiten gebaseerd is, moeilijk kan worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden.

Geen enkele wetsbepaling verbiedt bovendien dat, in het kader van een tweede asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van de eerste asielaanvraag bekend waren. Het is evenmin verboden dat de commissaris-generaal de verklaringen afgelegd in het kader van beide procedures vergelijkt, en er desgevallend tegenstrijdigheden in onderkent, waaruit het bedrieglijke karakter van de vluchtelingenverklaring kan worden afgeleid.

Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de commissaris-generaal opnieuw in dezelfde fouten hervalt, merkt de Raad op dat hij geenszins verduidelijkt over "welke fouten" hij het heeft noch toont hij in concreto aan op welke wijze de weigeringsbeslissing, genomen in hoofde van verzoeker, hierdoor zou zijn geschonden.

2.6. Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

Verzoeker beperkt zich louter tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en tot het uiten van kritiek op diens werkwijze. Dergelijk verweer acht de Raad echter niet dienstig. Immers, verzoeker brengt hiermee geen enkel concreet element aan dat deze tegenstrijdigheden en incoherenties weerlegt.

Verzoeker wijt de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen aan de traumatische ervaringen die hij heeft opgelopen en houdt voor dat het algemeen geweten is dat deze kunnen leiden tot psychische stoornissen.

Indien al zou kunnen worden aangenomen worden dat het algemeen geweten is dat traumatische ervaringen psychische stoornissen kunnen veroorzaken, houdt dit nog niet in dat in hoofde van verzoeker, specifiek geheugenproblemen de oorzaak zijn van zijn tegenstrijdige verklaringen.

Er kan worden verwacht dat verzoeker, die reeds sedert begin 2009 in België verblijft, indien hij daadwerkelijk getraumatiseerd zou zijn, adequate medische hulp zou hebben gezocht.

De Raad stelt vast dat verzoeker daaromtrent geen medisch attest bijbrengt; wel legt verzoeker een medisch attest neer van een Belgische huisarts waarin vermeld wordt dat hij een litteken vertoont op het rechterbeen, wat niets van doen heeft met zijn voorgehouden psychisch trauma.

Zo diens raadsman zich tijdens het verhoor de opmerking liet ontvallen dat verzoeker duidelijk kenmerken vertoonde van iemand die traumatische ervaringen had meegemaakt, heeft hij nagelaten zijn zienswijze medisch te staven.

Bovendien mag van een kandidaat-vluchteling verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Verzoekers jeugdige leeftijd kan hiertoe ook geen verschoning. Immers, ook van een adolescent kan worden verwacht dat hij correcte en gedetailleerde verklaringen kan afleggen omtrent de aangehaalde feiten indien hij deze effectief heeft meegemaakt én deze bovendien aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst.

Wat betreft de bewering van verzoeker dat de commissaris-generaal de verklaringen van zijn moeder verkeerd heeft ingeschat, laat verweerder terecht gelden dat nergens in de bestreden beslissing geoordeeld werd dat verzoekster niet op de hoogte was van de verwondingen van haar zoon. Bovendien dient te worden benadrukt dat voormelde bewering sowieso geen afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker, volgens zijn moeder slechts één dag bij haar in Moskou bleef en zij geen wonde heeft gezien, terwijl verzoeker zelf heeft verklaard dat hij, nadat hij

gewond raakte, bij zijn ouders bleef voor verzorging en tot zijn vertrek naar België in 2009 in Moskou verbleef.

De bewering van verzoeker dat hij zijn moeder niet volledig heeft betrokken bij zijn moeilijkheden, doet aan bovenstaande vaststelling geen afbreuk.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

2.7. Betreffende de bewering van verzoeker dat de commissaris-generaal de door hem neergelegde stukken verkeerd heeft ingeschat, merkt de Raad op dat verzoeker hier ook beperkt tot het uiten van kritiek waarmee hij geenszins aantoon op welke manier deze stukken verkeerd zouden zijn ingeschat. Enkele kritiek volstaat niet om de motivering dienaangaande te weerleggen.

Betreffende de brief van "Memorial" wijst verweerder er in zijn nota terecht op dat in de bestreden beslissing vooreerst uitdrukkelijk gesteld werd dat deze brief bijzonder vaag is wat betreft verzoekers eigen problemen. Wanneer hieromtrent vervolgens door het Commissariaat-generaal contact werd opgenomen met de auteur R. Y. van deze brief, bevestigde zij in eerste instantie verzoekers problemen. Wanneer echter om bijkomende informatie hieromtrent werd gevraagd, werden er inhoudelijk bepaalde vaststellingen gedaan die de betrouwbaarheid van de informatie afkomstig van R.Y., zowel in de brief als in de antwoorden op vragen van het Commissariaat-generaal, ernstig in het gedrang brengen.

In het verzoekschrift worden geen elementen aangebracht die de bevindingen van de commissaris-generaal omtrent de voorgelegde stukken in het algemeen, en aangaande de brief van "Memorial" in het bijzonder, kunnen weerleggen. Het louter letterlijk herhalen van het e-mailverkeer tussen het Commissariaat-generaal en R.Y. en het omkeren van de motivering van de bestreden beslissing, volstaat niet.

2.8. De Raad stelt vast dat de door de commissaris-generaal gebruikte informatiebronnen opgenomen zijn in het administratief dossier; de commissaris-generaal heeft zich gesteund op informatie afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst.

Verzoeker beperkt er zich toe op een algemene wijze kritiek te uiten over de tegenstelbaarheid van de gehanteerde bronnen, waarmee hij niet vermag de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen.

De opmerking van verzoeker dat deze informatie te vaag en abstract is en geen rekening houdt met de realiteit in Dagestan, is een loutere bewering die feitelijke grondslag mist.

Bovendien werkt verzoeker op geen enkele manier uit wat dan wel moet worden verstaan onder "de realiteit" in Dagestan en duidt hij niet aan met welke concrete omstandigheden ter plaatse de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Ook de stelling dat te weinig rekening werd gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkeheden ter plaatse, betreft louter een blote bewering die niet gestaafd wordt aan de hand van enig objectief gegeven. Verzoeker verduidelijkt op geen enkele manier met welke gegevens en opmerkingen geen rekening zou zijn gehouden noch toont hij aan op welke wijze dit de bestreden beslissing zou hebben geschonden.

Verweerder wijst er verder terecht op dat het feit dat verzoekers verklaringen omtrent de rebellengroepering zouden overeenstemmen met de Cedoca-informatie, nog niet aantoon dat verzoeker daadwerkelijk bij deze rebellengroepering betrokken was, hierom door de autoriteiten in zijn land van herkomst wordt vervolgd en bijgevolg geen andere keuze had dan zijn land van herkomst te verlaten.

Immers, om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dient hij deze vrees voor vervolging of dit risico in concreto aan te tonen.

Gelet op de verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties aangaande zijn aansluiting bij de rebellen, de verwondingen die hij tijdens activiteiten bij de rebellen opliep, het incident dat het einde betekende van zijn activiteiten bij de rebellen alsook aangaande de acties die de autoriteiten ondernamen om verzoeker te vinden, blijft verzoeker hier in gebreke.

2.9. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en schaart zich achter de motieven in bestreden beslissing.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Derhalve wordt van verzoeker de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, niet erkend.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Wat betreft het bestaan van een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal. Verzoeker voert geen concrete elementen aan die de informatie, vervat in het administratief dossier en waarop de commissaris-generaal zich gesteund heeft, weerlegt.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

2.10. Het blijkt dat de commissaris-generaal zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid heeft en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 7 mei 2010 in bijzijn van zijn advocaat de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart 2011 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. BONTE